Cine este, de unde vine, ce vrea și ce face **Ministrul Culturii**

Like 1.4k Share 3736 Google + 0 Tweet 7

Ministrul Culturii Vlad Alexandrescu este unul dintre cei mai activi miniștri din Cabinetul Dacian Cioloș. Fost ambasador în Luxemburg, nepot al marelui om de litere Tudor Vianu, profesor universitar consacrat, doctor la Paris cu o lucrare asupra căreia nu planează suspiciuni de plagiat. Ce caută acest om în Guvernul României?

Un articol de Andrei Crăciun | 17 Martie 2016

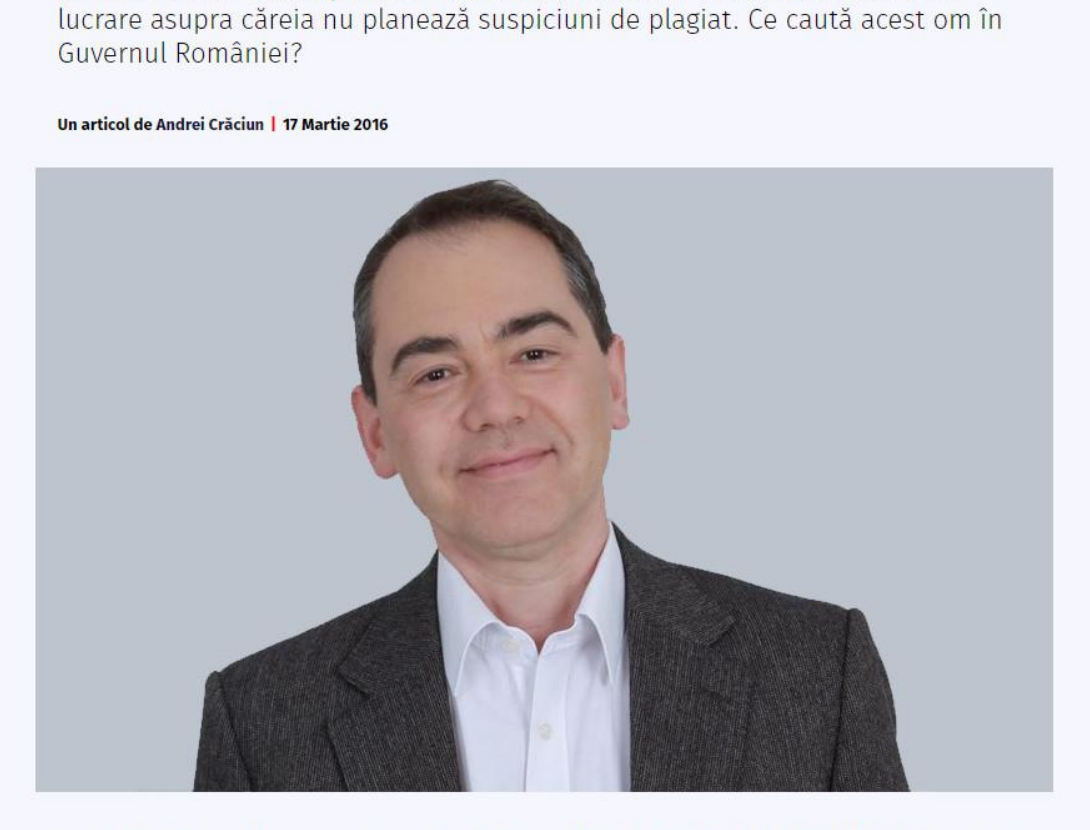

De când ne-am întâlnit – și nu ne-am întâlnit cu mult timp în urmă – Ministrul Culturii a anunțat deja unde va fi noua sală de concerte din București de care Capitala are mare nevoie, mai ales în perspectiva Festivalului *George Enescu*.

Aseară, la asfințit, a mai anunțat ceva: proprietarii "Cumințeniei Pământului", capodopera brâncușiană (suntem în Anul Brâncuși!) au acceptat oferta de achiziție propusă de comisia de negociere mandatată de Guvernul României. Pe care Vlad Alexandrescu a condus-o. Unsprezece milioane de euro costă opera de artă. Guvernul dă cinci milioane. Șase milioane se vor strânge prin subscripție publică națională. Nu are doar realizări ministrul. Sunt și nemulțumiri în lumea culturală. Sunt destule. Artiștii sunt îndeobște nemulțumiți.

Domnia sa este, totodată, ministrul cu cei mai tineri consilieri și, pe cale de consecință, unul dintre cei mai vizibili în lumea virtuală. L-am întrebat și dacă a fost momit cu șpagă și cum de a ajuns în Guvernul Cioloș. L-am întrebat despre cinema și despre teatru. Despre patrimoniu și Roșia Montană. A răspuns. Din păcate, n-am apucat să mai întreb de alte arii de interes din cultură, căci timpul a curs prea repede (în ministere întotodeauna timpul curge prea repede), iar Ministrul are o agendă foarte încărcată.

Partea I: din care aflăm problemele la zi din Ministerul Culturii

Ce faceți, domnule Ministru?
Ce să fac? Sunt între Muzeul Farmaciei...

Muzeul Farmaciei?!
Muzeul Farmaciei din Cluj, da, și fostul muzeu de la Bran, care se închide...

De ce se închide?
Se închide fiindcă, precum știți, Castelul Bran și întreaga proprietate de acolo au fost retrocedate, acum opt ani de zile, familiei de Hohenzollern și ei îl administrează foarte bine, au un milion de vizitatori pe an, dar noi mai avem acolo un muzeu unde sunt doar unsprezece mii de vizitatori pe an, dar care se numește în continuare "Muzeul Național Bran". Și atunci, trebuie închis, pentru că nu putem avea două "muzee" Bran care să facă același lucru: unul cu un milion de vizitatori pe an, și unul cu unsprezece mii.

Ați semnat deja actul de trecere în neființă a Muzeului Național Bran?
Deocamdată, nu. Am adunat aici toți decidenții, pe toți cei care ar fi interesați de preluarea patrimoniului. Statul plătește și chirie pentru acest muzeu către Casa de Hohenzollern, pentru că el este în niște căsuțe din vama Castelului, care sunt tot pe terenul familiei de Hohenzollern. Problema nu e asta, că s-ar găsi bani, problema e dacă mai merită să-l ținem în condițiile în care dublează Castelul, care este obiectivul principal.

Am înțeles. Astea sunt chestiunile la zi, problemele curente.
Cu astea m-am confruntat azi.

V-ați întors recent de la Vatican, am văzut pe Internet – aveți o bună comunicare în lumea on-line. Cum a fost la Vatican, ce-ați făcut acolo?
Am semnat primul document interministerial din ultimii douăzeci și cinci de ani de relații diplomatice cu Vaticanul.

De ce nu s-a semnat nimic până acum?
Pur și simplu nu s-a făcut niciun acord în acest timp. E un acord general în domeniul culturii, în care am încercat să definim mai multe obiective. Să aducem relațiile la nivelul firesc, pe care le-am avut înainte de Al Doilea Război Mondial. Ne-am gândit cum putem să fim mai prezenți la Roma, la muzeele Vaticanului, la bienala din Veneția, obiective care au fost întotdeauna interesante...

Partea a II-a: din care aflăm de ce nu vine Papa Francisc I la București

Și Vaticanul va fi și el mai prezent la București?
Vaticanul e interesat să fie mai prezent la București. Nu vă ascund: "Cathedral Plaza", pe care Vaticanul o numește *un monument al corupției*, este un mare obstacol în venirea lui Papa Francisc la București. Există o decizie a Înaltei Curți de a demola acest "monument al corupției".

Ceea ce nu s-a întâmplat.
Nu s-a întâmplat pentru că această demolare a fost stopată de primarul general al Capitalei, Oprescu, de fostul primar Oprescu. Cred că ar trebui reluat acest proces, de fapt această procedură, fiindcă există o hotărâre a Justiției, care nu a fost pusă în aplicare. Iar această hotărâre este fundamentată pe documente: actele nu erau în regulă pentru a se permite ridicarea acestui mall.

Altfel, Papa Francisc I, așa, ca om, cum e? E cumsecade sau cum?
Am stat de vorbă foarte puțin, dar i-am transmis un mesaj din partea României.

Și dumnealui ce v-a răspuns?
Mi-a spus un singur lucru: "Rugați-vă pentru mine!".

Și v-ați rugat pentru Papa?
M-am rugat, dar m-am rugat în confesiunea mea, care este ortodoxă.

Domnia sa pare mai ecumenic, nu cred că l-ar deranja să știe că v-ați rugat în confesiunea ortodoxă...
Știți ce s-a întâmplat în Cuba...

Da, acea "Declarație de la Havana". O reapropiere istorică a Bisericii Catolice de cea Ortodoxă...
Da, au evocat o posibilitate istorică de reunificare a celor două Biserici. Această reunificare rămâne un mare deziderat, în continuare.

Din noiembrie 2015 sunteți ministru.
De pe 18 noiembrie 2015.

Și cum e? E mai greu decât vă așteptați?
E altfel decât mă așteptam.

Aveați, așadar, niște așteptări.
Aveam. Eu am mai fost ambasador al României în Luxemburg timp de cinci ani. E mult mai complexă agenda la Minister. E un compas mult mai mare al activităților. E foarte interesant. Am de-a face cu cei mai creativi oameni din această țară: oameni de teatru, de film, artiști vizuali.

Ați învățat ceva de la ei?
Da, am învățat un alt stil. Ei sunt mult mai direcți, aș putea spune chiar că stilul lor este mult mai precis, mai ales în ceea ce privește cererile pe care le au către ministru. Un alt mod de a lucra cu administrația. Am descoperit parteneri extraordinari și în Guvern, simt că formăm o echipă.

Partea a III-a: din care aflăm de ce e Vlad Alexandrescu (și nu sunt eu sau dumneata) Ministrul Culturii

Cum ați ajuns dumneavoastră în această echipă? Cum v-ați întâmplat în Guvernul României? În ce circumstanțe?
Am primit o propunere de la domnul prim-ministru.

Ați primit, ați primit, dar de unde până unde? De ce n-am primit eu? Vă cunoșteați cu domnul prim-ministru la nivel personal, bine?
Nu aș spune că ne cunoșteam bine, dar ne mai întâlnisem când eu eram ambasador în Luxemburg, iar domnia sa nu preluase mandatul de comisar european. Călătorea, se făcea cunoscut în organismele europene. Și a venit și la Luxemburg. A fost o vizită privată, a venit pe cont propriu, personal. Nu era nimic oficial. Dar l-am sprijinit, mi s-a părut normal să îl sprijinim, pentru că României i-ar fi revenit un portofoliu foarte important – Agricultura. Era foarte susținut de Franța, avea și susținerea statului român, firește. Iar eu eram ambasador al statului român.

Dar dincolo de această poziție oficială a mea, care mă obliga, firește, să îi ofer susținere, m-a convins pe mine. Am avut o seară lungă de discuții, și mi s-a părut un om extrem de capabil, de determinat. M-am bucurat când a reușit să devină comisar european. Mi s-a părut un om foarte sincer, foarte onest.

Văd că v-ați înconjurat de mulți tineri, la Minister. Aveți cei mai tineri consilieri din Guvernul României. Care vă este strategia?
Nu este o strategie. E o încredere. Totul pornește de la încredere, am încercat să stabilesc în jurul meu relații de încredere – nu doar cu consilierii, ci și cu colaboratorii imediați din cadrul ministerului. Cum i-am ales? Competența. Competența, profesionalismul nu țin de generații. Între consilieri am și persoane care sunt mai avansate în carieră, recunoscute în mediul lor profesional. De exemplu, Simona Sora, o voce importantă în literatura română. N-aș zice că am avut în vedere neapărat un criteriu de generație.

Partea a IV-a: din care aflăm de unde i-a racolat Ministrul pe tinerii săi consilieri

Vă întreb pentru că tinerii își găsesc mai greu un loc de muncă, cu atât mai mult în Guvernul României, la acest nivel. Tinerii primesc mai puțin credit decât ar trebui în societatea românească. Așadar: cum ați ajuns la acești tineri?
La fiecare am ajuns altfel. Pe unii îi cunoșteam, pe alții i-am luat direct din sala de curs, unde le predam, ca profesor.

Ca de exemplu?
De exemplu, pe Edmond Niculușcă, de la Comunicare, l-am luat de la cursuri, din bancă. Am plecat împreună de la facultate spre minister. Îi predam un curs de filosofie a modernității, el fiind înscris într-un master la Centrul de Excelență pentru Studiul Imaginii.

Care ține de cine?
De Universitatea din București. Facultatea de Litere.

Predați în continuare?
Da.

Mai aveți timp?
Îmi fac timp pentru a preda. E meseria mea, și e și plăcerea mea.

Câte ore pe zi faceți serviciu public? Câte ore alocați Guvernului? E un program fix? Sau se prelungește cât e nevoie?
Circa paisprezece ore.

Și n-aveți probleme acasă? Tot timpul plecat la serviciu? Paisprezece ore e mult. Eu nu v-aș mai primi acasă!
(râde) E o perioadă.

Partea a V-a: din care aflăm ce șantiere de lucru a deschis Ministrul Culturii

Ce ați reușit până acum? Aveți cu ce să vă mândriți?
Am lansat multe șantiere, poate prea multe pentru acest mandat limitat, dar cred în fiecare dintre ele. De la unele aștept rezultate imediate, altele vor fi mai de durată, proiecte de legislație, care sunt foarte importante, de pildă Legea Cinematografiei. De pildă schimbări în ceea ce privește legea care se ocupă cu managamentul Instituțiilor de Cultură, care determină modul în care ajung directori directorii instituțiilor de cultură din această țară.

Ați întâmpinat și o opoziție puternică, din ce am văzut, până acum, în această direcție a Direcțiilor.
Au existat niște prime discuții. Și am decis să fac un grup de lucru un pic mai larg și să repunem în dezbatere publică. E nevoie de o reformă în managementul instituțiilor culturale. Și vom face această reformă.

Alte șantiere?
Aș vrea să lucrăm la un nou Statut al Artistului. De fapt, un Statut al Artistului, pe care nu îl avem deocamdată. Pornind de la ideea că un artist, un actor, un om de teatru, un muzician, un dansator nu sunt același lucru cu un funcționar public. Artiștii lucrează pe perioade determinate, în proiecte, au nevoi speciale din punctul de vedere al interacțiunii cu sistemul public de sănătate, al pensionării, al recunoașterii vechimii în muncă. Aceste criterii sunt foarte apăsătoare pentru angajări pe posturi... Mai sunt și problemele contractelor pe perioadă determinată sau nedeterminată... Sunt probleme complexe.

Și ce lipsește pentru a putea impune acest Statut al Artistului?
Legislație. Există frânturi de prevederi în diferite legi, dar ele nu pot fi folosite ca un cadru juridic foarte coerent în folosul artistului.

Partea a VI-a: din care aflăm care este filosofia relației Guvernului Cioloș cu Parlamentul României

Dar ce-mi spuneți dumneavoastră este o problemă legislativă. Nu ar trebui să fie pe agenda Parlamentului?
Este o chestiune legislativă, bineînțeles. Dar știți că angajarea, drepturile de pensie, protecția socială depind de cadrul legislativ.

Întrebarea mea era dacă o asemenea inițiativă nu ar trebui să vină din partea parlamentarilor.
Guvernul are și el inițiative legislative.

Vă referiți la Ordonanțele de Urgență sau la un pachet de legi pe care să îl asume în Parlament? Explicați un pic, pe înțelesul tuturor cititorilor, vă rog. Nu îl au toți pe Montesquieu la bază, nu sunt familiarizați neapărat cu separarea puterilor în stat și alte daravele...
Guvernul poate să înscrie un proiect legislativ în Parlament, rugând Parlamentul să îl dezbată în regim de urgență. Evident, ar fi o modificare legislativă importantă, nu se poate face fără Parlament. Cât despre Ordonanțele de Urgență, ele ar trebui folosite doar dacă se justifică acest caracter de urgență.

Știm asta. Dar este o realitate pur teoretică, în România s-a "legiferat" masiv prin Ordonanțe de Urgență în ultimii zece ani, rolul Parlamentului fiind tot mai diminuat în procesul nostru democratic original. Cel puțin așa am văzut eu uitându-mă la scena politică, e adevărat că nu am urmărit-o cu mare atenție și îngrijorare.
Guvernul Cioloș nu agreează această metodă, acest punct de vedere.

Ceea ce e bine.
Am promovat până acum în trei luni de mandat trei sau poate patru Ordonanțe de Urgență, în situații de stringență reală, mai ales financiară. Când România era în imposibilitatea de a-și onora niște angajamente financiare, tocmai pornind de la premisa că legiferarea este o prerogativă a Parlamentului. Dar Guvernul va propune Parlamentului diferite proiecte de lege. Parlamentul va delibera.

Ați dus mai departe șantiere de lucru moștenite de la predecesori?
Sigur, există o continuitate în Ministerul Culturii pe proiectele mari. Aș menționa aici o strategie sectorială în domeniul culturii, care a fost adusă la stadiul de proiect, publicată pe site-ul Ministerului, dar niciodată asumată guvernamental. Avem nevoie de o coerență deplină a gândirii la nivelul politicilor publice promovate de Ministerul Culturii. Am moștenit un text de 475 de pagini care e foarte inegal, cuprinde analize, statistici, măsuri. O să rezumăm acest text foarte mult, o să îl repunem în dezbatere publică și o să îl promovăm. Vrem să ajungă la nivel de act normativ.

Fotografii: pagina de Facebook a ministrului culturii

Sunt și lucruri pe care simțiți că nu aveți timp să le realizați?
Mandatul nostru e până la alegerile din noiembrie.

Ce-ați vrea să faceți și nu ați avea timp?
Sunt multe lucruri, dar mandatul e determinat, așa că trebuie să arătăm că suntem eficienți, așa că trebuie să ne concentrăm pe ce putem face efectiv. Acest mandat este, totuși, gândit pentru un an de zile.

Și din noiembrie, ce o să faceți?
Ce-am făcut și până acum o să fac și în continuare. O să predau la Facultatea de Litere a Universității din București.

Vă gândiți să intrați într-un partid politic și să continuați într-o carieră politică?
Nu. Nu vreau să intru într-un partid politic. Am venit pe un mandat de eficiență, de profesionalism. Vreau să demonstrez că sunt capabil să duc la capăt un astfel de mandat. Guvernul Cioloș nu are un angajament politic.

E un Guvern tehnocrat, știm bine.
Exact, suntem un Guvern de tehnicieni, de oameni care se pricep în domeniile lor și care s-au dedicat, în acest interval de timp determinat, schimbării stărilor de fapt în domeniile lor. Cred că era nevoie de așa ceva, fiindcă o mare parte din populația României își pierduse încrederea în actul de guvernare.

Partea a VII-a: din care aflăm că viitorul Ministru al Culturii a fost în stradă la protestele de după #Colectiv

Nici dumneavoastră nu mai aveați încredere în administrație?
Am fost și eu în stradă după drama din Colectiv!

Ați fost alături de noi, ca să zic așa?
Da, am fost și eu pe acolo, în Piață. Îmi pierdusem încrederea de mai demult. Consider că anul care a trecut între noiembrie 2014 și noiembrie 2015 a fost un an pierdut. Oamenii au crezut că în noiembrie 2014 s-a întâmplat ceva important, și s-a întâmplat ceva important, dar nu a fost de ajuns. Iar în noiembrie 2015 Guvernul Ponta pur și simplu s-a prăbușit sub povara nemulțumirilor mulțimii.

Am rugat cititorii ziarului nostru să vă adreseze – prin intermediul meu – întrebări. Iată, dau glas acelor întrebări. Un cetățean vă întreabă dacă prețul final pentru care a fost renovat Teatrul Național Ion Luca Caragiale din București nu vi se pare prea mare. Și dacă va fi verificată această situație printr-un audit de către organele abilitate ale statului. Menționez că acest cetățean care întreabă este avocat.
E o sumă foarte mare care a acoperit mult mai mult decât o renovare. Practic, a acoperit o redesenare a Teatrului Național. Modificările au fost mari. A existat o transformare destul de însemnată. Au apărut săli în plus, e gata un amfiteatru sus, pe teatru, așteptăm vremea favorabilă ca să putem merge acolo. În chestiunea banilor cheltuiți nu mă pot pronunța, nu am datele.

Competența Ministrului Culturii în această problemă care e?
Lucrările s-au făcut prin Ministerul Culturii. Finanțarea a fost asigurată prin credite externe contractate si garantate de catre stat, precum și bugetul de stat.

În ceea ce privește auditul nu pot să vă răspund, trebuie să mă interesez înainte. Dar s-a făcut o recepție a lucrării. Eu nu eram ministru atunci când s-a făcut recepția lucrării.

Cine a fost ministru înaintea dumneavoastră? S-au tot schimbat de ne-au zăpăcit.
Înaintea mea, ministru a fost Ionuț Vulpescu (n.m. – de la Partidul Social Democrat).

Partea a VIII-a: din care aflăm că Ministrul Culturii nu crede că românii sunt un popor de inculți

O altă întrebare din public. O doamnă vă întreabă cum este să fiți Ministrul Culturii peste un popor perceput drept incult.
Eu nu cred că poporul e incult. Eu cred că acele cifre pe care le avem de la barometrele culturale, cum că majoritatea nu citește decât o carte pe an, nu merge decât la un spectacol, trebuie citită într-o altă grilă. Cred că oferta culturală nu e pe placul publicului, iar atunci publicul își satisface nevoia de cultură în alte moduri. De exemplu, descarcă filme de pe internet, de pe torenți. Și atunci se poate pune o altă întrebare: de ce consumul real de cultură nu poate fi înregistrat de statisticile pe care le avem?

Și răspunsul la această întrebare care e?
Instituțiile de cultură trebuie să facă un efort să se reîmprietenască, să se împrietenească mai bine cu publicul consumator de cultură. Un muzeu, cum e Muzeul Național de Artă a României, care are probabil cel mai frumos patrimoniu din țară în domeniul său, e un muzeu înghețat. Un muzeu în care nu se mai întâmplă nimic de douăzeci de ani. Nu are niciun fel de spațiu de socializare pentru public. Nu există acolo o cafenea, nu există o librărie. Nu există nimic. Știți cum e la toate muzeele din lume: la Luvru, la Tate, în Londra. Nu există un spațiu de cultură vie în jurul lui. El nu îi face să trăiască pe vizitatorii săi. Și atunci să nu ne mirăm că scade numărul de vizitatori. Acolo unde există această cultură vie, un spațiu de socializare în jurul muzeului, acolo unde se întâmplă evenimente, cum e de exemplu la Antipa sau la Muzeul Satului, nu sunt probleme cu numărul de vizitatori. Trebuie să se întâmple lucruri în clădire, să fie o viață în jurul muzeului. Trebuie luat, totuși, cu precauție orice barometru cultural. Și nu trebuie să aruncăm neapărat vina pe poporul român.

O altă doamnă vă întreabă așa: dacă vă gândiți, dumneavoastră, Ministerul, să preluați o structură abandonată, a unui mall de exemplu, și să realizați acolo săli pentru spectacole, o librărie, un cinematograf. E mai degrabă o propunere.
Și această propunere încercăm să o realizăm printr-o nouă sală de concerte în București. Știți că acesta a fost unul dintre primele anunțuri pe care le-am făcut la preluarea mandatului. Vreau să fac această sală de concerte.

Ați găsit deja spațiul?
Da, lângă Piața Victoriei. Trebuie să fie într-o axă culturală foarte importantă, aproape de Ateneu.

Desigur, nu poate să fie în Berceni! Nu că ar fi ceva rău cu Berceniul.
Firește. Iar acest spațiu integrat ar fi, într-adevăr, un melanj cultural, un „mall cultural" – în sensul că ar exista ateliere pentru tinerii artiști, locuri în care publicul s-ar întâlni cu artiștii în actul de creație, fiindcă ar exista, de fapt, un concept integrat, așa cum nu avem, în momentul de față.

Un alt cetățean vă întreabă – traduc eu întrebarea, în spiritul ei – dacă biletul de intrare la Operă sau la Teatru (la teatrele de stat) nu vi se pare prea mare. Ceva de genul ăsta ar vrea să știe, cred, deși vă întreabă, franc, dacă știți cât costă un bilet.
Știu cât costă, și mai știu și că sunt costuri diferite – în funcție de sală, de spectacol, de teatru, și așa mai departe. Eu l-aș întreba dacă nu i se pare că un bilet de intrare la muzeu nu costă prea puțin.

Cât mai e un bilet de intrare la muzeu?
4 lei, uneori 6 lei; studenții plătesc cincizeci la sută. Întrebarea e: cu un bilet de 3 lei i se pare normal să vadă Muzeul Național de Artă, de exemplu, sau Muzeul Național de Istorie? Da, prețurile la biletele aprobate de Ministerul Culturii respectă o procedură destul de complicată; acești bani merg ca o linie suplimentară de finanțare. Teatrul, de pildă, își plătește oamenii pe posturi care sunt aprobate de Ministerul Culturii, dar nu sunt bugetate integral; Ministerul sprijină și producțiile de teatru independent, experimental; deci avem și o formă de co-participare pentru promovarea tinerilor din teatru.

Partea a IX-a: din care aflăm ce urmează în „Anul Brâncuși"

Am înțeles. Anul acesta este „Anul Brâncuși". Știu că ați fost în Franța de curând – o vizită importantă. Ce o să se întâmple în „Anul Brâncuși", care e agenda, în linii mari?
Vor fi niște surprize. Dar ce pot să vă spun este că se face Muzeul Național „Brâncuși", la Târgu Jiu.

E sigur? Am mai auzit treaba asta și nu s-a făcut nimic.
Da, e sigur; e o lege care s-a votat anul trecut, în acest sens. Întrebarea e: *cum* îl facem? De făcut îl facem cu siguranță, dar cum îl facem și ce punem înăuntru? – dat fiind că patrimoniul Brâncuși care a rămas în țară e foarte mic și va trebui să gândim niște împrumuturi internaționale pentru a vedea la Târgu Jiu niște piese care până anul acesta au stat în străinătate; va trebui să gândim un concept al muzeului care să țină cont de lucrurile cele mai noi din domeniu; nu putem să venim tot cu poze și cu amintiri cu artistul, nu e suficient. *Unde* va fi acest muzeu? Consiliul Județean din Târgu Jiu ne pune la dispoziție o casă importantă, Casa Gănescu, în care Brâncuși a lucrat când a făcut cariera acolo. Casa Gănescu ar putea fi folosită ca un sediu social pentru organizarea Muzeului Gorjean; nu cred însă că ar putea fi spațiul ideal pentru expunerea unor piese, știm că e o casă compartimentată nu foarte fericit pentru un muzeu, n-are spații de expunere... Ea ar putea fi, eventual, văzută ca un loc de rezidențe artistice, în marginea muzeului. Și asta ar face necesară, probabil, ridicarea unei clădiri – care să fie gândită de la început ca spațiu de muzeu, cu toate facilitățile necesare, cu acces public încăpător. Și aici studiem un concept...

Partea a X-a: din care aflăm ce probleme sunt în cinematografia românească

Unde sunt cele mai mari probleme cu care vă confruntați? În chestiunile de patrimoniu, în teatru, în cinematografie – în care ramură a ministerului?
În fiecare dintre ele sunt probleme foarte mari.

Să le luăm pe rând!
Hai să le luăm pe rând! Vreți patrimoniu sau cinematografie?

În cinematografie ce probleme sunt? Se închid cinematografe, odată cu legea asta cu bulina de risc seismic... Unde mai vedem și noi, cetățenii, un film de artă?
S-au închis multe cinematografe. E adevărat.

Bun. Și vă întreb, ca Lenin la 1905, ce e de făcut?
Majoritatea cinematografelor din administrarea regiei *România Film* s-au închis.

> *Nu putem avea o identitate ca popor, nici ca indivizi, dacă nu trăim într-o cultură. E ceea ce ne lipsește cel mai mult. Dacă nu ai decât job-ul și familia seara, lipsește întotdeauna ceva. Și acel ceva e cultura.*
>
> *Vlad Alexandrescu, Ministrul Culturii*

Supraviețuiesc doar cinemtografele din mall-uri și asta e?
Cinematografele din administrarea Regiei fost cedate administrațiilor locale, la primării, și acum m-am apucat să trimit câte o scrisoare fiecărui primar din cei 110-120 și să-i întreb ce au făcut cu sălile respective, fiindcă această trecere în patrimoniul lor s-a făcut cu niște clauze, prin care s-au angajat să respecte destinația sălilor vreme de 15 ani; majoritatea au fost fie închise, fie închiriate pe post de săli de bingo. Deci a venit momentul să le cerem socoteală: ce au făcut cu aceste săli? Alte clădiri sunt în continuare în regia *România Film*, dar din diverse motive nu mai e căldură, nu mai e electricitate, nu sunt folosite. Din cele 70 care mai sunt disponibile, practic 20 ar mai face față.

La nivel național.
La nivel național, da, din toată țara. Și aici vedeți că trebuie un efort național de conștientizare, tocmai pentru că avem nevoie de aceste săli. Lumea, în general, merge la mall să vadă filme, dar nu e același lucru.

Acolo nu prea rulează filme românești.
Filmele astea nu rulează decât lunea la ora unsprezece dimineața, să spunem, dacă rulează și atunci, dar lumea nu se poate duce atunci. Deși și la mall trebuie să fie o cotă de filme românești. Și mai e ceva: oamenii care se duc să vadă filme românești nu sunt neapărat cei care pot să plătească 25-30 de lei pe bilet. Iar în București situația e și mai gravă, pentru închiderea cinematografelor *Patria* și *Studio*, pentru că în mod tradițional erau spațiile unde se organizau festivaluri, erau proiectate filmele românești în centrul Bucureștiului. Acum e în curs un proiect de transfer al cinematografului *Studio* la cinematograful *Corso*.

Acolo nu e bulină?
Nu.

Pare părăsit oricum.
Nu e închis, dar e îngrozitor de frig. Sunt niște scaune de pe vremuri foarte incomode și arată prost. Avem o promisiune făcută de UCIN (n.r. – Uniunea Cineaștilor din România) că ar putea să refuncționalizeze sala, și să transformăm cinematograful *Corso* în ceea ce era înainte cinematograful *Studio* – un loc în care să facem festivaluri, în care să vedem „Săptămâna Filmului..." deocamdată, dar asta nu e o soluție pe termen lung. E o soluție de moment.

Astea-s problemele cinematografiei?
Mai sunt multe alte probleme, de exemplu faptul că în 2015 au fost probleme cu finanțările de la CNC (n.r. – Centrul Național al Cinematografiei). Acum am reușit, cu oarecare *push in*, să deblocăm procedura, în primul rând că am aprobat în Guvern prima de ajutor de stat care era necesară pentru derularea finanțării și am dat drumul la prima rundă de concursuri pentru filmele românești. Prima etapă se va încheia în luna mai – atunci vom afla deja câștigătorii acestei finanțări și va mai fi o a doua rundă, în toamnă. Dar sper, până atunci, să schimbăm și regulamentul de concurs, care deocamdată îi favorizează pe cei care au deja un portofoliu. Iar tinerii cineaști sunt, pe bună dreptate, nemulțumiți. Deci sperăm ca a doua rundă de finanțări să fie făcută pe baza unui regulament mai echitabil.

Partea a XI-a: din care aflăm ce probleme sunt în teatrul românesc

Teatrul ce probleme are?
Teatrul are probleme de management.

Foarte mulți manageri interimari, din ce am văzut.
Da, predecesorul meu, care a avut mari calități, a avut, totuși, o politică sistematică de evitare a declanșării concursurilor la termenul la care erau prevăzute, ceea ce a dus toate instituțiile culturale – mai mult de jumătate din cele aflate în subordinea Ministerului Culturii – în situația în care managerul nu mai funcționa decât pe bază de interimat de 120 de zile; fără proiecte, pentru că interimarul nu depune proiecte de management; fără autoritate în fața angajaților teatrului, muzeelor, Operei sau Filarmonicii; fără perspective, pentru că una e să respecți un manager care e acolo trei sau patru luni, și alta e să ai în față un director care e acolo pentru cinci ani. Practic li s-a lăsat lesa scurtă.

De ce s-a făcut lucrul ăsta?
Nu mă pronunț, dar asta e soluția pe care au găsit-o, deși a generat nemulțumire atât la nivelul managerilor, cât și al sindicatelor. O instituție de cultură trebuie să funcționeze pe baza unui program de management – previzibil, predictibil, care să confere autoritate și, deci, cu directori plini.

Tinerii actori?
Le știu problemele. Vrem ca tinerii absolvenți din țară să își poată promova spectacolele în cadrul teatrelor din orașele respective. Sunt uneori lucruri foarte bune pe care le fac absolvenții și care ar putea fi jucate măcar un an în teatrele din localitățile respective. Astfel încât producțiile care sunt foarte bune să poată beneficia nu doar de o recunoaștere uniersitară. În plus, știți și dumneavoastră că orice actor care termină facultatea își dorește să joace. Trebuie să aibă unde. Salut în acest sens programul 9G, desfășurat de Ion Caramitru la Teatrul Național din București, un program prin care este încurajată noua generație. Tinerii merită să fie văzuți. Ei nu își pot găsi imediat de lucru, dar trebuie să poată juca pentru a fi remarcați și ulterior distribuiți.

Partea a XII-a: din care aflăm ce probleme sunt în chestiunile de patrimoniu

Patrimoniul?
La patrimoniu e un dezastru.

Aveți aici și o sensibilitate în familie (n.r. – Ministrul este fiu al unui arheolog, Petre Alexandrescu, iar mama sa, Maria Alexandrescu Vianu, fiica lui Tudor Vianu, a fost istoric al artei antice).
Dar nu e doar asta. De când sunt la minister, în fiecare zi îmi vin atenționări că se întâmplă un dezastru în comune, în orașe, peste tot! E clar că restaurăm mai puțin decât se dărâmă. Am dublat bugetul pentru patrimoniu. L-am ridicat la cincizeci de milioane de lei pe an.

Dintr-un total de șapte sute de milioane, cât am citit că e tot bugetul.
Atât avem. Șapte sute de milioane pentru funcționarea întregului Minister al Culturii. Cincizeci de milioane înseamnă nimic. Mai ales din punctul de vedere al restaurării. Vreau să creez un fond de urgență pentru salvarea patrimoniului din surse private, pentru că mi se pare clar că statul – în actuala configurație a bugetului – nu face față. O să asistăm cum se dărâmă tot. Săptămâna trecută s-au dărâmat două turnuri ale unor biserici fortificate săsești, din secolele XII și XIV.

Cine lucrează în contra patrimoniului nostru?
Timpul.

Și nepăsarea oamenilor, contemporanii noștri?
Și. Sunt comunități care au dispărut, și acolo se întâmplă o degradare teribilă. Dar noi avem o bogăție de patrimoniu inimaginabilă. Avem piese de patrimoniu de la fondarea Europei. De când Europa era una și era una în virtutea unor stiluri arhitecturale, a unor moduri de a trăi. Dacă vom vedea patrimoniul doar ca pe un obiect de a consuma bani prin întreținere nu vom ajunge prea departe. În jurul obiectivelor de patrimoniu trebuie să se formeze acele structuri de cultură vie. Îmi doresc să stimulez și mai mult industriile creative din țara asta, să vină alături de noi. O biserică din secolul XII nu e doar un turn pe care din când în când îl mai rezidesc. E nevoie și de forme de prezență virtuală, pe internet, pe social media, în jurul acestor obiective. Fiecare piesă de patrimoniu trebuie să aibă și un astfel de înveliș. Altfel...

Partea a XIII-a: din care aflăm ce probleme sunt cu Roșia Montană, din perspectiva Ministerului Culturii, dar și ce soluții

Cu Roșia Montană cum e?
Roșia Montană a fost unul dintre momentele în care Guvernul Cioloș s-a remarcat foarte clar de guvernările precedente. Am stabilit că acele cianuri și acel proiect nu reprezintă o garanție pentru acea zonă, din multe puncte de vedere. În primul rând pentru că ar face distrugeri mari în patrimoniu. Ar distruge galerii romane, care datează de atâtea secole, și care sunt unice în Europa. Apoi, distruge peisajul și mediul. Și nu asigură un viitor populației de acolo. Gogorița asta că vor crea locuri de muncă... nu o mai crede nimeni! Nu așa va avea populația din Roșia Montană ceva de lucru. Am încercat să vin cu o soluție alternativă.

Am creat o forță de lucru interminsterială care să propună soluții de dezvoltare durabilă, plecând de la ce își dorește zona aceea. Cum am putea dezvolta zona prin fonduri importante? Căutăm soluții. Nu ne dorim să betonăm acolo și să facem hoteluri și pensiuni. Vrem să respectăm culoarea locală, ambientul, mediul.

Ați fost vreodată la Roșia Montană?
Nu. Voi merge în primăvară cu Ministrul Mediului. Vrem să ținem acest *task force* Roșia Montană cu oamenii din zonă, să îi ascultăm, să vedem ce propuneri au ei pentru a dezvolta durabil zona.

Partea a XIV-a: din care aflăm că Ministrul Culturii nu a fost ademenit cu nicio șpagă

Întrebare inevitabilă: de când sunteți aici, la Minister, ați fost momit, ademenit cu șpagă? Ați fost tentat de aripa nemiloasă a mitei?
(surâde) Sunt Ministrul Culturii.

Păi, de ce nu ați cerut să fiți la Finanțe? Glumesc.
Nu. Nu. E o zonă care nu mă interesează. De câte ori vine vorba despre bani, atrag atenția interlocutorului meu că sunt Ministrul Culturii. Noi avem cei mai puțini bani.

La ședințele de Guvern vă pun colegii mai într-o margine de masă?
Dimpotrivă. Sunt unul dintre miniștrii foarte vocali în Guvern. Îmi fac auzit glasul. Nu am avut niciodată impresia că aș fi tratat altfel decât colegii mei. Cred că noi – Cultura – reprezentăm totuși ceva în țara asta. Și mai cred ceva: nu putem avea o identitate ca popor, nici ca indivizi, dacă nu trăim într-o cultură. E ceea ce ne lipsește cel mai mult. Dacă nu ai decât job-ul și familia seara, lipsește întotdeauna ceva. Și acel ceva e cultura.

Ați făcut doctoratul în Franța. Cum e să aveți un doctorat care nu e furat? Nu l-ați plagiat, nu?
(râde) Bineînețes că nu.

Problema cu doctoratele furate ține de Minsterul Educației.
Ține în primul rând de o conștiință morală de a accepta că un produs intelectual, la fel ca orice altceva, nu poate face obiectul unui furt. E indmisibil furtul.

Eu nu sunt doctor, nici măcar doctorand, dar dacă aș fi fost, aș fi protestat. Îmi dădeam foc tezei în fața Guvernului, făceam ceva.
Plagiatul e o formă de furt intelectual. Acest lucru l-au înțeles foarte clar și studenții mei, care nu pot veni nici măcar la seminar cu o lucrare copiată, Cu atât mai mult trebuie să fie un lucru clar pentru demnitarii publici. De aceea, Guvernul e într-o procedură de a revizita procedura de a retrage titlurile de doctor obținute în urma unor acte de plagiat. Eu cred că lumea nu mai înțelege ce înseamnă un doctorat. Un doctorat e o lucrare de cercetare pe care o faci într-un context academic, științific. De ce să îl faci și după aceea să pui punct? Doctoratul e o promisiune că vei continua cercetările academice. Un doctorat care nu mai e urmat de nimic e un nonsens, e o aberație. Dacă nu e urmat de cercetare e zero.

Financiar, nu e chiar așa. S-a umplut țara de academii. Doctorii noștri au drepturi, iau bani publici, le e bine.
Asta e problema.

Înlăturați beneficiile și eliminați problema.
Asta e una dintre abordări. Pe de altă parte, nu putem să renunțăm la acel spor de cincisprezece la sută la salariu pentru toți doctorii din România. E absurd să îi pedepsești și pe cei nevinovați pentru că nu îi poți sancționa pe vinovați.

Am și eu o întrebare de cetățean oarecare: Ministerul Culturii poate face ceva cu editurile care publică volumele deținuților noștri cu aplecări științifice?
Da, dar puțin.

Și ce face?
O editură care publică astfel de cărți e obligată să depună o carte și la Biblioteca Națională, aici, alături (n.r. – Ministerul Culturii și Biblioteca Națională se află în același sediu). Multe nu au făcut asta.

Au fost sancționate?
Nu sunt în subordinea Ministerului Culturii. Dar există o lege – a depozitului legal. Și nu se aplică. Putem atrage atenția. Editurile mari care țin la prestigiul lor nu vor publica aceste cărți niciodată. Vorbim despre edituri de garaj.

Asta știm, dar există vreo modalitate de a obliga la mai multă rigoare editurile?
E o piață liberă.

E, totuși, ca un magazin unde vinzi marfă furată.
Nici nu o vinzi. Se scot trei exemplare. Și unul se depune în instanță și folosește la eliberarea condiționată. Există o inițiativă – de la Ministerul Justiției – ca să rezolvăm, ca Guvern, această problemă. Asta putem face și vom face.

De ce n-ați rămas în Franța după doctorat?
N-am vrut, am vrut să mă întorc în București și să predau, ceea ce am și făcut. Asta mi-am dorit.

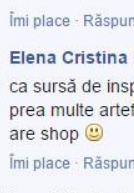

Andrei Crăciun A fost desemnat "Talentul Anului" (2005), "Cel mai bun tânăr jurnalist de cultură" (2010), "Cel mai bun editorialist din România" (2011) și "Cel mai bun reporter din România" (2012). Îl puteți citi și pe site-ul personal andreicraciun.eu

6 comentarii

Sortează după Cele mai vechi

Adaugă un comentariu...

Maria Rodica Oancea
Astfel de ministri sant de toata lauda.multe succese si realizari sa fie dorim din tot sufletul.
Îmi place · Răspunde · 7 · 17 Martie 2016 06:21

Carmen Farczadi
Pe un teren fertil nu cresc decat arbori falnici ! Un Om care sfinteste locurile pe unde "calca" ...domnul Alexandrescu ! ... De ce nu are acest popor norocul de a avea la conducere doar oameni de talia domniei sale ?
Îmi place · Răspunde · 3 · 17 Martie 2016 10:23

Elena Cristina Hasse
ca sursă de inspirație pentru muzeul Brâncuși: muzeul Kafka din Praga, nici ăla nu are prea multe artefacte, dar există, funcționează, este modern, interactiv, multimedia și are shop 🙂
Îmi place · Răspunde · 18 Martie 2016 05:12

Luminita Gruia · Universitatea din București
si Muzeul Chopin din Varsovia este un muzeu cu foarte putine exponate, dar foarte modern si interactiv!
Îmi place · Răspunde · 18 Martie 2016 20:09

Luminita Gruia · Universitatea din București
muzeul Chopin http://chopin.museum/en/information/visitors/id/222
Îmi place · Răspunde · 18 Martie 2016 20:10

Sasu Maria
Imi pace acest ministru al Culturii, dar trebuie sprijinit pentru a realiza ce și-a propus într-un timp atât de scurt.
Îmi place · Răspunde · 20 Martie 2016 01:36

Facebook Comments Plugin

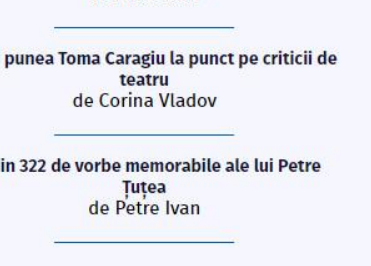

TUR VIRTUAL al TEATRULUI METROPOLIS

Articole recomandate

11+11 lucruri pe care nu le știați despre George Bacovia
de Petre Ivan

Cum îi punea Toma Caragiu la punct pe criticii de teatru
de Corina Vladov

23 din 322 de vorbe memorabile ale lui Petre Țuțea
de Petre Ivan

Newsletter

Introdu adresa de e-mail în câmpul de mai jos pentru a te abona la newsletterul Ziarului Metropolis. Vei primi cele mai proaspete știri culturale direct în căsuța ta de e-mail.

adresa de e-mail

ABONEAZĂ-TE

Ziarul Metropolis este și pe Facebook.
Dă-ne un like și vei primi cele mai importante știri culturale, direct în News Feed-ul tău.
Like 173k

25/03/16 Carte: Coperta unei cărți – Poveștile lui Dede's

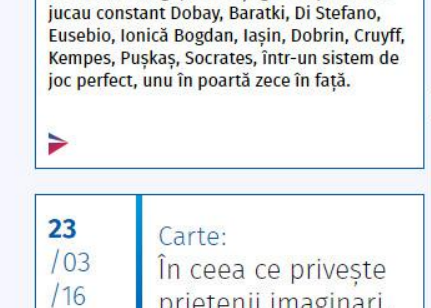

De-a lungul anilor, în momentele de relaxare am organizat, pe imensa arenă a imaginației, numeroase partide de fotbal, unde invitam fotbaliști din echipe și epoci diferite să joace exclusiv pentru mine. Ieșeau partide memorabile, dar trebuie să spun că mai mereu aveam grijă să câștige echipa în care jucau constant Dobay, Baratki, Di Stefano, Eusebio, Ionică Bogdan, Iașin, Dobrin, Cruyff, Kempes, Pușkaș, Socrates, într-un sistem de joc perfect, unu în poartă zece în față.

25/03/16 Carte: Ana Blandiana, 74

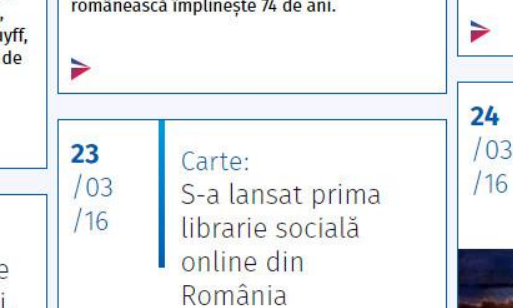

"Între pasiune și suferință asemănarea este atât de mare încât, de-a lungul timpului, oamenii au ajuns să le confunde și să le boteze cu același cuvânt: patimă, a pătimi. O ironie filologică." - Ana Blandiana . Astăzi, de Buna Vestire, una dintre cele mai grațioase și puternice voci din poezia feminină românească împlinește 74 de ani.

24/03/16 Carte: Repere cotidiene pentru memoria culturală ieșeană

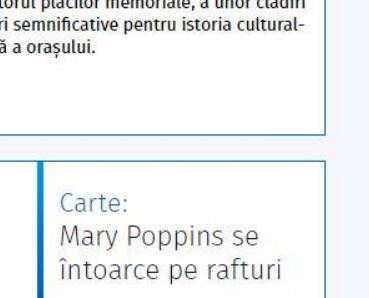

Muzeul Național al Literaturii Române Iași demarează un nou proiect de revitalizare a memoriei culturale a Iașului, prin marcarea, cu ajutorul plăcilor memoriale, a unor clădiri / locuri semnificative pentru istoria cultural-literară a orașului.

23/03/16 Carte: În ceea ce privește prietenii imaginari, deocamdată **atât**

PRIETENII NOȘTRI IMAGINARI

Am citit cu o bucurie mai degrabă copilărească volumul colectiv "Prietenii noștri imaginari", inițiat și coordonat de Nadine Vlădescu, publicat de Humanitas la sfârșitul anului trecut.

23/03/16 Carte: S-a lansat prima librarie socială online din România

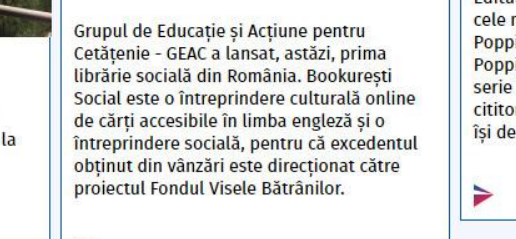

Grupul de Educație și Acțiune pentru Cetățenie - GEAC a lansat, astăzi, prima librărie socială din România. Bookurești Social este o întreprindere culturală online de cărți accesibile în limba engleză și o întreprindere socială, pentru că excedentul obținut din vânzări este direcționat către proiectul Fondul Visele Bătrânilor.

24/03/16 Carte: Mary Poppins se întoarce pe rafturi

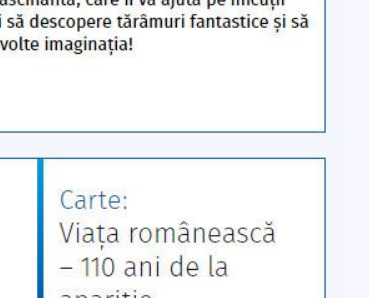

„Mary Poppins este Zâna cea Bună pe care o căutăm cu toții." - Times Literary Supplement Editura RAO anunță apariția unora dintre cele mai iubite cărți ale copilăriei: Mary Poppins, Mary Poppins se întoarce și Mary Poppins deschide ușa, de P.L. Travers – o serie fascinantă, care îi va ajuta pe micuții cititori să descopere tărâmuri fantastice și să își dezvolte imaginația!

22/03/16 Carte: Rebelii USR, excluși din "Imperiul" Uniunii Scriitorilor

prezentat în premieră pe 10 noiembrie

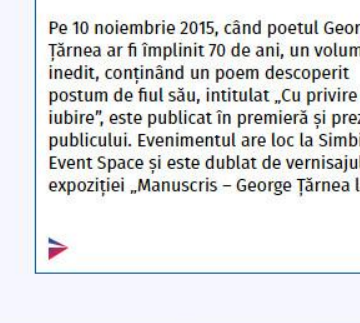

Pe 10 noiembrie 2015, când poetul George Țărnea ar fi împlinit 70 de ani, un volum inedit, conținând un poem descoperit postum de fiul său, intitulat „Cu privire la iubire", este publicat în premieră și prezentat publicului. Evenimentul are loc la Simbio – Event Space și este dublat de vernisajul expoziției „Manuscris – George Țărnea la 70".

22/03/16 Carte: Cărtărescu și Afrim, printre laureații Galei Premiilor Radio România Cultural

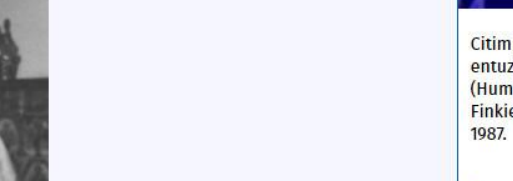

SE SIMTE ATÂT DE ANONIM ȘI DE INCONSISTENT ÎNCÂT, CA SĂ SE CONVINGĂ CĂ EXISTĂ, CALCĂ ADÂNC ÎN STRATURILE DE ZĂPADĂ, APOI ÎNTOARCE CAPUL CA SĂ-ȘI VADĂ URMELE, DOVEZI CĂ DA.

23/03/16 Carte: Viața românească – 110 ani de la apariție, expoziție cu documente inedite

București

Citim și noi acum, în România, cu mare entuziasm cartea „Înfrângerea gândirii" (Humanitas, 2015), scrisă de filosoful Alain Finkielkraut și publicată în Franța încă din 1987.

@ZMetropolis
Ultimul tango la Buenos Aires Aflați la Buenos Aires, președintele Statelor Unite, Barack Obama, și soția sa... https://t.co/dEJ1DKnRye
Jo, 24 martie 2016

Ziarul Metropolis, editat de Teatrul Metropolis din Bucuresti, va prezinta zilnic cele mai interesante stiri culturale din teatru, film, carte, arte vizuale si muzica. Va tinem la curent cu cele mai noi informatii culturale, prin interviuri cu personalitati, reportaje si dezbateri. Organizam concursuri cu bilete la teatru si la film si cu premii in carti.

Căutare...
Despre noi
Contact
Parteneriate

ZIARUL METROPOLIS Cotidian Cultural Termeni de utilizare Site map

© 2016 Ziarul Metropolis